Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

19. Aarg. Nr. 7 Den 1. Januar 1870. Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Om Fleerkoneriet i de Forenede Stater.

Fra „Deseret News" hidsætte vi følgende Skrivelse af Ældste John Taylor.

American House, Boston, Massachusetts, d. 20. Octbr. 1869.

Til „Deseret News's" Redaction!

Fornylig læste jeg med megen Interesse i „Springfield Republican" en Tale holdt af Hs. Excellence Schuyler Colfax i Salt Lake City den 5te Octbr. d. A., hvori vore Institutioner blive dadlede, men der findes alligevel en tilsyneladende Oprigtighed i denne Tale, som et Hele betragtet.

Det er altid behageligt at høre kjække og bestemte Udtalelser, og ihvorvel mine Anskuelser høiligen adskille sig fra de, som de Forenede Staters Vicepræsident nærer, beundrer jeg dog den Aabenhjertethed og Dannelse, hvormed han behandler den Gjenstand, som for ham er en Vanskelighed, men som for os danner en væsentlig Deel af vor religiøse Tro.

Jeg vilde ugjerne misforstaaes. Jeg anseer ikke Herr Colfax's Tale for noget Ligegyldigt eller Meningsløst. Ord, udtalte af en Herre i en saa fremragende Stilling, som Herr Colfax, have Betydning, og ihvorvel han talte med Høflighed, var dog hvert Ord overveiet og havde en Vægt, som, jeg der troer paa „Mormonismen", ikke kan lade gaae upaatalt hen; og haaber jeg, at lægge en ligesaa stor Ærlighed for Dagen som han.

Herr Colfax bemærker:

„Jeg skal ikke dadle nogle af Eders virkelig religiøse Troesspørgsmaal. I vort Land hersker civil og religiøs Frihed, og hver Mands Tro er en Sag mellem ham og Gud. I have ligesaa stor Ret til at dyrke Skaberen gjennem en Præsident og tolv Apostler af Eders Kirkes Organisation, som jeg har gjennem min Kirkes Præster, Ældster og Troesartikler, og denne Eders Ret vil jeg forsvare med ligesaa stor Nidkjærhed som enhver anden religiøs Sects Ret i hele Landet."

Dette er visselig høimodigt og retfærdigt, og Følelser som gjøre deres Eier

Ære. Det er Følelser, som burde indgraveres i enhver amerikansk Borgers Hjerte. Han siger endvidere:

„Men vort Land regjeres af Loven, og ingen selvdannet Aabenbaring retfærdiggjør Lovens Trampen under Fødder."

Ved første Øiekast er denne Beviisførelse ganske rimelig, og jeg tvivler ikke paa, at Herr Colfax har været ligesaa oprigtig og fædrelandskjærlig med denne Yttring som med den anden, men tillad mig med al skyldig Ærbødighed at undersøge disse Ords Indhold og Betydning.

At vort Land regjeres af Loven ere vi Alle villige til at tilstaae, men naar det siges, „at ingen selvdannet Aabenbaring retfærdiggjør Lovens Trampen under Fødder," vil jeg spørge: Hvorledes, ikke naar den forbyder mig at udøve min religiøse Tro, hvilken han selv siger, „er en Sag mellem mig og Gud."? Tillad mig at sige, at den omtalte „selvdannede Aabenbaring" udgjør en af de meest væsentlige Dele af vor religiøse Tro. Den kom fra Gud og kan ikke tilintetgjøres ved menneskelige Love. Den er en Deel af den evige Pagt, som Gud har givet til Menneskene. Vore Ægteskaber ere indgaaede og udførte ved lovmæssig Myndighed, hvorved Qvinden bliver beseglet til Manden for Tid og Evighed, ved den Magt, som Jesus omtaler, „der besegler paa Jorden og det skal være beseglet i Himlen." Hos os bliver det himmelsk Ægteskab. Borttages dette fra os blive vi berøvede vort Haab og vore Forbindelser i de Retfærdiges Opstandelse. Er dette ikke vor Religion? Herr Colfax kan ikke see Tingene saaledes som vi. Hans Troesfæller ægte kun for Tiden, indtil Døden sønderriver dem. Vi have evige Pagter, evige Foreninger og evige Forbindelser. Jeg kan ikke i en Artikel som denne, indlade mig paa at give en saadan Forklaring, som jeg ellers gjerne skulde gjøre ved passende Leilighed. Jeg gjør disse Bemærkninger for at vise, hvorledes det betragtes af os som en Deel af vor religiøse Tro, som jeg ikke tvivler paa, at Herr Colfax, hvis han forstod det, som vi forstaae det, „vilde forsvare," som han siger, „med ligesaa stor Nidkjærhed som enhver anden Sects Ret i hele Landet." Tillad mig at bemærke, at det var den Aabenbaring (jeg vil ikke sige selvdannede) som blev given til Joseph og Maria, der foranledigede dem til at ansee Jesus for den Messias og flye for Herodes, som søgte at borttage Barnets Liv. Ved at gjøre dette, overtraadte de Loven, nemlig Herodes Decret. Var det nu urigtigt at handle saaledes og beskytte Jesus mod Loven? Men Herodes var en Tyran. Det gjør ingen Forskjel, det var Landets Lov, og jeg kjender ingen Forskjel mellem en tyrannisk Konge og en tyrannisk Congres. Naar Talen er om at haandhæve Loven, hvad enten under Konge eller Congres, mener man derved Magten, som betyder en Armee, som betyder Døden. Jeg er ikke kommen vidt nok i Metafysiken til at opdage nogen Forskjel i Dødens Virkninger, hvad enten den foraarsages ved Kleopatras Øgler, Brutus's Dolk, Lucretia Borgias Giftskaal eller en amerikansk Soldats Kugle eller Sabel. Dette har jeg skrevet, grundet paa de Ord, som Hr. Colfax endvidere yttrede saaledes:

„Jeg kan ikke tilstaae, at den Indstiftelse, som I have oprettet her og som Loven forkaster, er et religiøst Spørgsmaal."

Nu, med al skyldig Agtelse, tænker jeg, at om Herr Colfax rettelig havde undersøgt vor religiøse Tro, vilde han være kommen til et andet Resultat. Da dette imidlertid ikke er Tilfældet, kunde jeg spørge: Hvem har sat Herr Colfax til Dommer over min religiøse Tro?

Og har han ikke allerede sagt, at „hver Mands Tro er en Sag mellem ham og Gud."

Herr Colfax har fuldkommen Ret til at sige eller føle, at han ikke troer paa den Aabenbaring, som danner Grundvolden for min Religion, og har Ret til at forkaste enhver af min Religions Grundsætninger; men skal han dictere mig min religiøse Tro? Jeg svarer Nei. Han betragter det ikke for Religion, men det er ikke destomindre min. Hvis en Aabenbaring fra Gud ikke er Religion, hvad er da Religion? Fordi han ikke troer, det er fra Gud, gjør ingen Forskjel; jeg veed det er. Jøderne troede ikke paa Jesus, men det gjør Herr Colfax og det gjør jeg. Jødernes Mangel paa Tro forandrede ikke Aabenbaringen.

Ægteskabet er fra umindelige Tider blandt civiliserede Nationer bleven betragtet som en religiøs Ordinance. Jøderne betragtede det saaledes, de romersk- og græsk-catholske Præster ansee det for et af deres Sacramenter; den engelske Kirkes Præster sige i deres Ægteskabsformular: „Hvad Gud har sammenføiet, bør intet Menneske adskille," og i nogle af de protestantiske Kirker blive Medlemmer, hvis de gifte dem med hvad de kalde Vantroe, satte under Forhør. Da vor Kirke deler Anskuelse om Ægteskabets Hellighed med saa mange andre Troessamfund her i Landet, tænker jeg, hvis Omstændighederne fordre det, en af Dagene at paaminde Herr Colfax om hans Løfte, at beskytte alle Secter her i Landet, og forsvare „denne vor Ret med ligesaa stor Nidkjærhed, som enhver anden religiøs Sects Ret i hele Landet.

Jeg anfører endvidere: „Men til Eder, som ansee det for saadant, siger jeg, at den Lov, I forkaste, er kun en Gjentagelse af de oprindelige Forbud i Eders egen Mormons Bog (Side 120) og i Eders Pagtens Bog i dens Capitel om Ægteskab."

Med Hensyn til den sidste Anførsel af Pagtens Bog vil jeg bemærke, at dette Capitel kun blev betragtet som en Deel af Kirkens Vedtægter og aldrig antaget som Aabenbaring. Det blev udgiven som Tillæg til Pagtens Bog længe førend Aabenbaringen om celestialt Ægteskab blev given, hvilken naturligviis træder istedetfor. Anførslen fra Mormons Bog er kun et Brudstykke; men jeg kan ikke dadle Herr Colfax derfor, thi han har for meget at udføre til selv at udforske vor Lære. Jeg formoder det er tilstillet ham af en Anden. Havde han læst lidt videre, vilde han have fundet, at der staaer saaledes: „Thi om jeg vil opreise mig Sæd, siger den Hærskarernes Herre, saa vil jeg befale mit Folk; ellers skulle de adlyde disse Ting." Og jeg siger, at Herren har befalet og vi adlyde Befalingen. Jeg anfører atter fra Herr Colfax's Tale:

Og dog, medens I paastaae, at denne senere Aabenbaring giver Eder den Rettighed, at vende Eders gamle Tro Ryggen og overtræde Loven, ville I ikke taale, at Andre tage sig samme Reitigheder under Aabenbaringer, som de sige at have annammet, eller under Religioner, som de ville efterleve."

Her tager Hr. Colfax feil. Vi taale alle Religioner og alle Aabenbaringer eller selvdannede Aabenbaringer. Vi ere saa frie, ikke at troe dem alle, men vi forhindre ikke Andre deri. Med Hensyn til at vende vor gamle Religion Ryggen, da have vi aldrig gjort det.

Angaaende hvad man vilde gjøre i de Forenede Stater med Hinduer, som brænde Enkerne, er vanskeligt at afgjøre. Den brittiske Regjering har tilladt baade Fleerkoneri og at de Indfødte brænde Enkerne i dens Colonier i Ostindien.

Hvis Hinduerne vare proselyterede til vor Religion, vilde de ikke brænde deres Enker, og uden at de blive proselyterede er det ikke sandsynligt, at de ville komme til Utah.

Hvis Rettigheder have vi krænket? Hvis Eiendele have vi borttaget? Hvis religiøse eller politiske Tro eller Rettigheder have vi blandet os i? Ingens. Vi have aldrig forurettet Missouri, Illinois, Kansas, Nebraska, Idaho, Nevada, Montana, California eller nogen anden Stat eller Territorium. Jeg vilde ønske, at vi kunde sige det Samme om Andre. Jeg haaber ikke, at vi skulle dømmes for Forbrydelser, som man antager, vi ville gjøre os skyldige i; det vilde være tidsnok at afsone dem, efterat de ere begaaede. Vi tilstaae, at vi nylig have grundlagt Handelsforeninger, men er det noget Nyt i England, Tydskland, Frankrig eller de Forenede Stater. Vi antage, at vi havde den Rettighed ligesaa vel som Andre, at handle hos hvem vi synes; vi forhindre ikke Andre at sælge, hvis de kunne faae Kunder. Vi have begyndt med at handle med vore Venner. Vi paastaae, at vi med Strenghed haandhæve Loven imod Tyveri, Hazardspil, Horeri og andre civiliserede Synder. Er det en Forbrydelse? Hvis saa er, da ere vi skyldige.

Men tillad mig at vende tilbage til den religiøse Deel af denne Afhandling; thi hvis vore Lærdomme ere religiøse, da tilstaaes det, at Congressen ikke er dømmeberettiget derover, og dermed er Sagen sluttet. Hr. Websters Ordbog forklarer, at Ordet Religion betyder „Troessystem, som Tyrkernes Hinduernes og de Christnes.“ Jeg har aldrig været istand til at ansee Religion for Andet. Jeg tænker ikke, at Herr Colfax havde overveiet Gjenstanden nøie, da han sagde: „Jeg kan ikke indrømme, at den Indstiftelse, I have oprettet her og som Loven forkaster, er et Religionsspørgsmaal.“

Skal herved forstaaes, at Herr Colfax er ansat til at dømme, hvad der er Religion og hvad der ikke er Religion; hvad der er sand og hvad der er falsk Religion? Hvis dette er Tilfældet, hvem har da ansat ham og med hvilken Myndighed? Jeg er overbeviist om, at han ikke har eftertænkt denne Forudsætning, ellers vilde han ikke have tilladt sig en saadan Udtalelse.

Efter denne Theori er aldrig noget Menneske bleven forfulgt for sin Religion. Saadant er ganske uhørt. Kunde Nogen antage, at det ærværdige og meget lærde Raad — Jødernes store Synedrium, eller at de hellige Mænd, Ypperstepræster, Skriftkloge og Pharisæer vilde forfølge Nogen for deres Religions Skyld? Jesus Christus blev ikke dræbt for sin Religions Skyld, men fordi han var en Gudsbespotter, besad Djævlen og uddrev Djævle ved Belzebub, Djævlenes Fyrste; fordi han kjendt iblandt dem som en Tømmermands Søn, paastod at være Guds Søn. Saaledes sagde de, og Sagen var i deres Hænder. Kunde Nogen føle sig mere forskrækket end disse Jøder over den høie Fordring, som han gjorde? Hans Disciple bleve forfulgte, gjorte fredløse og dræbte; ikke for deres Religions Skyld, men fordi de „talte bespottelig og oprørte Folket“ og fordi de troede paa en „selvdannet Aabenbaring“ angaaende „en vis Jesus, som var bleven ihjelslaaet, og som de sagde, var opstaaet igjen.“ Det var for falsk Angivelse og Mangel paa Religion, at de bleve forfulgte. Sagen var denne, at deres Religion lignede ikke Jødernes, ligesom vor heller ikke ligner Herr Colfaxs.

Loyola opfandt og benyttede ikke Torturredskaberne, saasom Fagotbrænde, Pinebænken og Vippegalgen til at forfølge

Nogen med, paa ingen Maade, men kun til at rense Kirken for Kjættere, ligesom Andre vilde rense Utah. Hans Nidkjærhed var for den hellige Moderkirke. Nonconformisterne eller Dissenterserne i England og Holland, Hugenotterne i Frankrig og de skotske Non-Covenanters bleve ikke forfulgte og dræbte for deres Religions Skyld, men fordi de vare oprørske, afvigende og vantroe.

Hvilke afskyelige Ting ere ikke blevne udførte i Religionens Navn; alle de føromtalte sagde, at de bleve forfulgte for deres Religions Skyld. Deres Forfølgere vilde, ligesom Herr Colfax overfor os, „ikke indrømme, at de Indstiftelser, de havde oprettet og som Loven forkastede, vare Religion." Med andre Ord, det var Bedrageri eller falsk Religion. Vi ville ikke tale om, hvad Qvækerne og Baptisterne have lidt i de Colonier, som senere bleve til de nuværende Forenede Stater.

Der siges, at vi klage over Forfølgelse. Have vi ikke Aarsag dertil? Kunne vi benævne det, vi have udstaaet, med noget mildere Ord? Var det af Kjærlighed, at vi bleve plyndrede og vore Mænd, Qvinder og Børn i Tusindviis uddrevne fra Missouri? Var det af christelig Menneskekjærlighed, at hele vort Samfund blev plyndret i og derefter uddreven fra Illinois til Ørkenen blandt de Vilde?

Da vi som Landsforviste flygtede fra de Forenede Stater, gik vi til det mexicanske Terrain, og om vi end ikke bleve beskyttede, kunde vi dog forblive der uantastet. Var det Forsynets naadefulde Tilskikkelse, som ved Fredslutningen atter stillede os under de Forenede Staters faderlige Omsorg? Det var den Regjering, som under vor Flugt fra Forfølgelsen i Illinois, forlangte 500 Soldater af os, hvilke hjalp til at erobre det Land, hvortil vi tyede. Regjeringens ømme Kjærlighed for Landet blev lagt for Dagen dengang den sendte en Armee imod os, og udgav omtrent 40 Millioner Dollars for at ruinere os.

Vi lede naturligviis ikke! Religiøse Fanatikere ere ikke istand til at føle, ligesaalidt som Fiskerkonens Aal, idet hun, da hun flaaede dem, sagde, at de vare vante dertil. Under hvilket Paaskud blev Armeen sendt imod os? Grundet paa Embedsmændenes falske Angivelse, hvilken en anden Embedsmand (Gouverneur Cumming) senere offentliggjorte at være Løgn. Saaledes blev hele denne Affaire grundlagt ved Embedsmændenes Løgnagtighed, som senere af en anden Embedsmand blev gjendreven. Har Regjeringen givet os nogen Opreisning? Er det forkeert at kalde dette Forfølgelse? Nei, vi have til vor Sorg lært, at „Kongen er ansvarsfri." Dette Folk har lidt Uret i over 30 Aar, og endnu vil Regjeringen ikke erkjende, at det er Uret, endsige give Opreisning; dog er jeg beredt paa at bevise Alt dette. Hvad var Grunden til denne Forfølgelse? Var det Fleerkoneri? Nei, det var der ikke engang Tale om.

Efterat have sagt saameget om Herr Colfax's Tale, vil jeg nu henvende nogle Ord til Congressen og Nationen. Jeg haaber ikke, de vil have Noget derimod; thi ogsaa jeg er en Lærer. Lad mig da først omtale Loven, som blev given i 1862. Aabenbaringen om Fleerkoneri blev given i 1843, altsaa 19 Aar før Congressens Lov. Som et Folk troe vi, at denne Aabenbaring er sand og kommen fra Gud. Det er vor religiøse Tro og Ret, eller ikke Ret, saa troe vi det alligevel. Det gjør Intet til Sagen, hvad Meninger Andre nære, det kan ikke forandre vor religiøse Tro. Grundloven er given for at beskytte mig i min og andre Folk i deres Religion, eftersom jeg

forstaaer det; den fastsætter ingen Religion for mig og giver heller ikke nogen Anden Ret til at gjøre det, ikke engang selve Congressen, men den simpelthen beskytter Enhvers Religion. Denne Rettighed har Grundloven hjemlet Folket, og hvor findes der Nogen, som ikke veed, at Loven af 1862 om Fleerkoneri blev given for at forulempe vor Religion. Dens Hensigt var ligesaa aabenbar som Herodes's Proklamation om at dræbe alle Børn i Landet under to Aar, var at dræbe Jesus; eller Pharaos Lov, at dræbe alle Hebræernes førstefødte Børn var beregnet paa at udrydde Israeliterne. Hvis en Lov var bleven given, som gjorde det til en Forbrydelse for religiøse Samfund at forbyde Ægteskab, vilde Alle have forstaaet, at der sigtedes til Shaking Qvækerne, som forbyde Ægteskab, og ligeledes til de romersk-catholske Munke- og Nonne-Klostre i Landet; men Loven af 1862 blev ved dens Oprindelse og fremdeles beregnet paa at bringe vore Folk i Strid med de forenede Stater, for derved at faae Paaskud til at ruinere os. Disse ere Kjendsgjerninger, som ingen ærlig Mand vil søge at omgaae. Loven kunde ikke være mere tydelig, men lidt mere ærligt vilde det have været, om der var bleven sagt, at „Mormomerne" ikke skulde have mere end een Hustru. Den er ligefrem et Angreb paa vor Religion. Det er den gamle Historie om Lammet, der drak af Bækken længere nede end Ulven, og dog af denne beskyldtes for at gjøre Vandet muddret. Der siges os naadefuldt, at vi kunne appellere til Høiesteret; meget sandt, de hebraiske Mødre kunde ogsaa appellere til Pharao; Daniel kunde appellere til Nebucadnezar og Jesus til Herodes; ligeledes kunde de, der blive lagte paa Pinebænken appellere til Loyala; saa og kunde Albigenserne og Woldenserne appellere til Paven, og Qvækerne og Baptisterne i de engelsk-amerikanske Colonier til Puritanerne. Hvorfor gjorde de det ikke?

Forstaae Statsmænd og Politikere hvad de gjøre, idet de give saadanne Love? Forstaae de, som alt bemærket, at Opstand mod Loven fremkalder Anvendelse af Magt, at Magten er et andet Navn for en Armee, og at en Armee bringer Døden? Der kunde maaskee findes Noget, som var mere behageligt at tænke paa, end at Een havde været behjælpelig med at fremkalde Mord, at være plettet med uskyldigt Blod, som ikke lader sig afvaske.

Det er maaskee meget behageligt at gjennemreise Landet paa en Lysttour under Folkets Hilsen og Smigren, at tage imod deres Hyldest og tale dem efter Munden; men være forsigtige, at I ikke stifte Brand, eller foraarsage Pine og Død. Det kunde synes at smage godt, men Bægeret indeholder Gift, og den Vei fører til Døden.

Det er ikke første Gang, at Præsidenter, Konger, Congresser eller Statsmænd have forsøgt at regulere Jehovahs Handlinger. Pharaos Udryddelsesbefaling blev anerkjendt at være viis; thi Hebræerne tiltoge altfor stærkt. Maaskee Ægypterne ligesom nogle af de Forenede Staters Reformatorer, havde lært at dræbe Fostre; maaskee de meente, at et eller to Børn vare nok og saa dræbte de øvrige. De kunde ikke følge Naturens Love, de vare for simple, men formedelst deres moderne Mord var der Fare for, at deres Slægt vilde uddøe, medens Hebræernes Tal forøgedes i en Grad, som var ganske forfærdelig for deres fine Sands, og det var en stor Kjendsgjerning, at der var Fare for at Hebræerne ved deres Frugtbarhed vilde opfylde Landet. Noget skulde og maatte gjøres, og hvad kunde være mere naturligt, end at Hebræernes Børn skulde friste samme Skjæbne som deres egne.

Denne Myrden af Hebræernes Børn

er for os og den christne Verden meget afskyelig, men var for dem ikke værre end Fostermord a la Madame Restell. Omstændighederne ere noget lignende i de to Tilfælde. Dengang Herodes lagde Plan mod Jesus for at tage hans Liv, og dræbte Børnene under to Aar, hvem kunde klage derover, det var Loven og man skulde adlyde Loven. Den Almægtige, Jehovah eller Jesus, Verdens Frelser maatte ikke krænke Loven. Jesus blev korsfæstet efter Loven; hvem kunde klage derover. Daniel blev, overeensstemmende med Loven, kastet i en Løvehule. Kongen vilde have frelst ham, om han havde kunnet, men han turde ikke krænke Loven. St. Bartholomæus Nattens Blodbad, var overeensstemmende med Loven. Robespjerres Guillotine, som afskar Tusinder af Hoveder i Frankrig, gjorde det efter Loven. Hvad Ret havde Offrene til at klage? Men disse Ting bleve udførte i uoplyste Tidsaldere. Følg da ikke, I som prale af Eders Civilisation, deres Exempel; værer mere overbærende, mere retfærdige og mere høimodige. Der siges, at vi leve i en mere oplyst Tidsalder, at der er større Moralitet nu. (?) Vore Ideer ere mere klare og vore Institutioner mere liberale. „I vort Land," siger Herr Colfax, „findes der civil og religiøs Frihed, og enhver Mands Tro er en Sag mellem ham og Gud," det vil sige, saalænge Gud ikke støder an mod vore Fordomme og Begreber ved at indføre Noget, som vi ikke tro paa; thi i saa Tilfælde maa han tage sig iagt. Vi ville ikke forfølge, nei langtfra, men vi ville tage Forholdsregler og lade Congressen udgive Love, som skulle adlydes. Det er vel sandt, at vi kunne blive nødsagede til at udsende en Armee, som vilde udgyde meget Blod, men hvad vil det sige. Det er saa behageligt at blive gjort fredløs, i de „Undertryktes Hjem", som de Forenede Stater kalde sig, overeensstemmende med den store Republiks Love, at Ingen burde klage derover. Det var maaskee elendigt nok i uoplyste Tidsaldere at omkomme paa en vanærende Maade efter Kongers Befaling, men nu kunde det godt gaae an.

Jeg erindrer, for tredive Aar siden i Staten Missouri, da Mr. Mc. Bride, en graahaaret vaklende Olding og Veteran fra Uafhængigheds Krigen, med svag Røst raabte til nogle Fædrelandsvenner: „Spar mit Liv, jeg er en Revolutions-Soldat, jeg kjæmpede for Frihed, ville I myrde mig? Hvad er min Brøde? Jeg troer paa Gud og paa Aabenbarelse," men en ophidset Discipel af en civiliseret Tro svarede ham: „Tag det, Du forbandede Mormon", og slog hans Hoved itu med sin Geværkolbe. Der laae han, med de hvide Lokker overstænkede af sin egen Hjerne og sit eget Blod paa den samme Jordbund, som han tidligere havde offret sit Blod for at frikjøbe. Vare Franklins, Jeffersons og Washingtons Aander der, og saae de den blodige Ugjerning? Saae de deres Vaabenbroders Mord? Vidste de, at Tusinder amerikanske Borgere vare blevne plyndrede, gjorte fredløse, uddrevne og myrdede? Thi disse Ting syntes at være glemte af vore Statsmænd. Bleve Morderne da ikke straffede? Fik de Skadelidte ikke Opreisning? Nei, det var kun „Mormoner", og da de henvendte dem til Nationens Præsident, svarede han: „Eders Sag er retfærdig, men jeg kan ikke gjøre Noget for Eder." O salige Land, for religiøs Frihed, hvad var Grunden til Alt dette? Var det paa Grund af Polygami? Nei, det var dengang paa Grund af vor Religion og det Samme er Tilfældet nu; Monogamie eller Polygamie gjør Intet til Sagen. Lad mig nu spørge: har der ikke været Blodsudgydelse nok i dette Land?

Raaber den blodtørstige Moloch endnu paa flere Offre?

Lad mig i al Ærbødighed spørge: har Regjeringen ikke Nok at bestille hjemme? Hvad skal der gjøres ved dens Helvedes af Spillehuse, dens Guld-Sammensværgelser, dens Sammensværgelser for at undgaae at betale Told af Brændeviin, dens Jernbane-Sammensværgelser og dens Sammensværgelser i Congressen? Hvad skal der gjøres ved den store Forbandelse, der tynger paa Landet, nemlig Prostitutionen? (Monogamiets Datter). Hvad skal der gjøres ved dens Tvillingsøster, Barnemord? Jeg taler som en Ven. Er det ikke vitterligt, at disse afskyelige og fordærvelige Onder ødelægge Folket og gaae som en Pest igjennem alle Samfundsklasser, fra Paladset til den usleste Hytte medbringende Sygdom og Raadenhed. Hvad skal der gjøres ved New-Yorks 30,000 Skjøger og de forholdsviis ligestore Antal i de andre Stæder i Landet, samt deres Horeværter og Værtinder, som naturligviis Allesammen ere meget ærlige Folk? Her gives der Leilighed til Arbeide for den menneskekjærlige Christen, Ven og Statsmand. Vilde det ikke være godt at rense denne „Augias Stald"? Hvad skal der gjøres for de Tusinder Hustruer, hvis Liv er en lang Tortur formedelst Mændenes Lidenskabelighed? Hvad for Sønnernes og Døttrenes Ydmygelse formedelst Fædrenes Skjændigheder? Hvad, for de Tusinder huusvilde og hjemløse Børn, som ere kastede hjælpeløse og vanærede udi Verden som Samfundets Udskud, hvis Fædre og Mødre alle skamme sig over dem og derfor hjerteløst overlade dem til Fattigvæsenets Omsorg, som levende Minder om deres Skam? Hvad skal der foretages imod Barnemord, med dets rædselsfulde, unaturlige og forbandede Følger? Ville I udgive Love mod disse monogamiske Forbrydelser eller skal „Madame Restell", og hendes Elever vedblive at øve ligefrem Mord uden at der bliver raadet Bod derpaa? Skulle Eders smukke Døttre, Amerikas Prindsesser, ubarmhjertig vedblive at dræbe deres Afkom paa denne Dæmons Alter? Hvorhen styre I? Disse Onder findes ikke i Utah tusinde Mile fra Eders Grændse, men i Eders egne Byer og Hjem. Fordærvelsen trives i Eders hemmelige Kamre og paa offentlige Veie; man sporer den i enhver Krog, i alle Stænder. Eders Hospitaler ere overfyldte deraf; Eders Sønner og Døttre, Eders Hustruer og Mænd ere vanærede derved. Den existerer fra Louisiana til Minnesota og fra Maine til California. I kunne ikke skjule Eder derfor; thi man læser om den i Eders Aviser og Tidsskrifter og paa Plakater paa Murene, som et levende, afskyeligt og forbandet Onde. Eders Blod er fyldt med Fordærvelse, som stirrer ud af Eders Øine og brændemærker Eders Træk, ligesom Kain. Børnene nedarve den og den hentærrer, ruster, brænder og fordærver Nationens Livskraft.

I amerikanske Statsmænd, ville I tillade saadanne Dæmoner at drive frit Spil i Landet, og tillade Nationen, at blive fratagen Livskraften og ødelagt, medens I spekulere paa Utah? Er det ikke ydmygende, at disse forfærdelige Ting existere i Eders Midte, medens I som Statsmænd, Lovgivere, Magistrater, Byraad, Præster, Reformatorer og Menneskevenner tilstaae, at I ere magtesløse overfor disse Forbrydelser og Onder, som nu fortære den stolteste Nation paa Jorden. Vi kunne lære Eder desangaaende, om vi end ere Polygamister.

I anerkjende een Hustru og hendes Børn. Hvorledes er det med Eders andre ikke anerkjendte Forbindelser? Vi anerkjende og underholde alle vore Hustruer

og alle vore Børn. Vi underholde ikke nogle Faa og overlade de Andre til Anstalter for Forældreløse eller vise dem ud paa Gaden som Vagabonder. Vore Handlinger ere aabenlyse og vi spille ikke under Dække. Vi have ingen Helveder af Spillehuse, ingen Drukkenskab, ingen Barnemord, ingen Skjøger og ingen Prostitution. Vore Hustruer ere ikke bange for, at vi have hemmelige Kjærlighedshistorier; eiheller fordærves de af uærlige Riddinger. Vi troe paa og understøtte Qvindens Dyd. Der findes den Dag idag ikke et Sted paa Jorden, hvor Qvindens Ære, Dyd og Kydskhed bliver saa godt beskyttet, som i Utah. Tænk paa det. Ville I have, at vi skulle forandre Guds Orden og ombytte vore Indstiftelsers Maadehold, Ære, Kydskhed og Dyd med Eders, som ere vanærende, fordærvelige og ødelæggende? Vi ere gaaede bort fra disse Ting, og med stor Omhyggelighed have vi renset os fra Eders Onder. Søg ikke at udgive Love, hvori I ville nedbrage os i Eders forbandede Vederstyggeligheder. I kunne sige, at I arbeide ikke mod vor Reenhed, men mod vort Polygamie, som I ansee for et himmelraabende Onde. Lad saa være, at det er Eders Anskuelse; men hvis Eders System er saameget bedre, hvorfor frembringer det da ikke bedre Frugter. Efter Frugten at dømme frembringer Polygamie Kydskhed, Ære og Dyd. Monogamie derimod Synd, Vanære og Fordærvelse.

Men I ville indvende, at disse Onder ikke høre til Eders Religion, og at I, som ere dydige, have ligesaa meget imod Synd og Fordærvelse, som vi. Hvorfor controllere I det da ikke? Vi have Magten over det og vi bruge den. I have Eders „christelige" Foreninger, Eders Unge Mænds Foreninger, Eders Magdalene Foreninger og Maadeholdsforeninger, som alle ere meget roesværdige. Eders Byer ere opfyldte af Kirker og Sværme af Præster af forskjellige Secter. I have Eders Presse, Eders lovgivende Forsamlinger, Eders Politi, Eders Magistrater, Eders Retter, Eders Fængsler og Eders Armeer til Raadighed. I ere en Nation af „Christne". Hvorfor blive da ikke førstnævnte Onder standsede? I besidde den moralske, religiøse, civile og militaire Magt, men I udrette ikke Noget. Er det da formeget at sige: „Uddrag først Bjelken af dit Øie, og da kan Du see til at uddrage Skjæven, som er i din Broders Øie."

Ærbødigst
John Taylor.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Vi hidsætte Følgende fra „Springfield Republican", hvoraf fremgaaer, at Præsterne i de forenede Stater fremdeles vise, at de mangle Liberalitet, og at idetmindste een Redacteur forstaaer at opfatte deres Sneverhjertethed.

„To Mormon Apostler [Ældster] ere for Tiden i Berkshire i Massachusetts paa en proselytterende Tour, og holde Foredrag i de større Byer. De ere forbausede over, at Dr. Todd i Pittsfield er saameget mere utilgængelig end han for kort Tid siden var i Utah. De klage over, at han og andre christne Præster, som mod-

toge Indbydelse til og prædikede i det mormonske Tempel, [Tabernaklet] ikke vilde vise Gjensidighed, men total afslog disse Troens Forsvarere at benytte deres Prædikestole, uagtet der var bleven viist dem al Imodekommen i Utah.

Hvis disse „christne Præster", som bleve saa hofligt behandlede i Utah, virkelig negte at vise en lignende Forekommenhed fra deres Side, fælde de den Dom over dem selv, at hvor Mormonerne ere høflige og liberale ere de uhøflige og vise Mangel paa Liberalitet. Disse Præster kunde have godt af at komme til Utah igjen, for bedre at lære Høflighed og Liberalitet. De burde ærgre, for ikke at sige skamme dem over, at Mormonerne langt overgaae dem i Gjæstfrihed og dermed beslægtede Dyder. Er det virkelig deres Mening, at lade Mormonerne overgaae dem i enhver god Egenskab.

Hvad siger Skriften? „Glemmer ikke Gjæstfrihed; thi ved den have Nogle, uden at vide det, herbergeret Engle" [Hebræernes 13, 2]. Men maaskee disse Præster ikke troe paa deres egen Bibel? I Virkeligheden gives der mange saadanne gudsfrygtige Vantroende i denne Verden."

Ældste Hans Peter Olsen ankom hertil fra Utah den 19de December. Formaalet for hans Reise hertil er at ordne nogle private Forretningssager, men under Opholdet her [i Aarhuus Conference] vil han tillige anvende sin Tid i Missionens Tjeneste.

Lidt mere fra Geo. F. Train.

„Deseret News" af 10de November indeholder følgende charakteristiske Skrivelse fra den ivrige George Francis Train, til en af Utahs bekjendte Mænd.

Holly, Michigan, d. 29de Octbr. 1869.

Herr A. Milton Musser!

Salt Lake City, Utah.

Tak for deres venlige Brev og Velvillie, samt for Statistikerne. Kjendsgjerninger lyve ikke. Tal bedrage ikke. Virkelighed er Beviisforelse. Et Samfund uden Fængsler, Fattighuse, Drukkenboldte, Hazardspillere, Skjøger, Dagdrivere eller betalte Præster; og med en Religion uden Hykleri; et Folk som boe i deres egne Huse og passe deres egne Forretninger skal ikke atter fornærmes eller antastes saalænge, som en Million irske Mænd anerkjende mig som deres Leder. Store Flokke hilse mig med Hurra, hvor jeg kommer. Sandheden er mægtig og vil seire. Jeg blotter Narreværk, offentliggjør Bedrageri og fremviser Kjælkringer og langansigtede Psalmesyngere, ved mine Foredrag. Anna Dickinson og Colfax tage feil, naar de hidse deres Tyr mod mit Locomotiv. Mine Kanoner ere skarpladte med dobbelt Ladning og jeg vil slaaes. Hold fast ved Eders Handelsforeninger. Præsident Young har Ret. Ansøg om Optagelse i Unionen. Uddriv den hedenske Leir. Saasnart Congressen angriber Utah, taber den Landets Tillid. Hils Venner og tak Præsident Smith for hans venlige Skrivelse, som indeholdt et Photographi af Orgelet.

Deres oprigtige
George Francis Train.

Correspondance.

Amerika.

Salt Lake City, den 29de Novbr. 1869.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder!

Deres Skrivelse af 11te October har jeg rigtig modtaget og takker for samme, ligesom for de tilsendte Nr. af „Stjernen."

Det er mig en Glæde at kunne meddele Dem, at jeg og hele min Familie er rask og at vi ere tilfredse i den gode Stilling, i hvilken vi i den korte Tid af fire Maaneder ere komne. Alt her er i en blomstrende Forfatning. Handelsforeningerne florere, og de faa Kjøbmænd, som ikke høre til vor Kirke, men som dog boe her, ville snart blive nødte til at pakke sammen af Mangel paa Søgning og reise til andre for dem mere beqvemme Steder. Præsident Young er i bedste Velgaaende. Jeg forbauses ofte over hans lette og smidige Bevægelser, naar jeg seer ham gaae henad Gaden, idet jeg erindrer, at han er næsten halvfjerdsindstyve Aar gammel. Jeg er optagen som Medlem i Propheternes Skole, hvor vi erholde gode Raad saavel af Præsidentskabet som ogsaa af de Tolv. Her afholdes ogsaa danske Forsamlinger hver Tirsdag Aften under Ældste Winbergs Bestyrelse. Utahs Tverbane nærmer sig vor By med raske Skridt, og den Dag, paa hvilken vi skulle høre „Fløiten," imødesees af Indbyggerne med stor Glæde. Arbeidet paa Templet gaaer ogsaa rask fra Haanden nu, ligesom flere offentlige Bygninger blive opførte i Territoriet.

Mange Fremmede gjæste vor Stad, og naar de drage bort, udtale de deres Forbauselse over vor Fremadskriden i det Gode og Nyttige.

Jeg tænker ofte med Glæde paa de mange lykkelige Timer, jeg tilbragte i Deres og de Helliges Selskab i mit Fødeland, og jeg er tilfreds over, at jeg ofte har havt Leilighed til at bære mit Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet for mine Medmennesker.

Behag at hilse Brødrene i Deres Omgivelser og alle de Hellige, som kjende mig.

Altid bedende for Deres Velfærd forbliver jeg Deres i Evangeliet forbundne Broder

Chr. Halvorsen.

Odense, den 12te December 1869.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder!

Med faa Linier vil jeg underrette Dem om min Tour siden jeg forlod Kjøbenhavn.

Broder Mortensen modtog mig paa Stationen og vi holdte Dagen efter 3 Forsamlinger. Mange Fremmede vare tilstede, og vi talte længe og med Frihed i Aanden. Fred og Ro herskede, og kun

een Person gav Anledning til at blive sat udenfor.

Jeg har i afvigte Uge i Forening med Broder Mortensen besøgt de Hellige paa Sletten, hvor vi afholdte to Forsamlinger. I Løbet af 6 Dage har jeg prædiket 6 Gange, og hver Gang følt mig styrket ved Herrens Aand, som jeg ikke har forglemt i Ydmyghed at bede Herren tildele mig, da min Erfaring har lært mig, at uden hans Velsignelse vil vort Arbeide ikke frugte meget.

Paa faa Undtagelser nær ere de Hellige her villige til at opfylde deres Pligter.

Vi forventede at kunne faae en Sal tilleie i Assens, men det synes ikke at lykkes; dog reise vi dertil imorgen (Mandag) for at forsøge igjen, og samtidig besøge vi en Slægtning. Paa Torsdag reiser jeg til Fredericia, derfra til Veile, Horsens og Aarhuus.

Haabende at De og Alle hos Dem ere vel fremsender jeg min Tak for Deres Godhed mod mig, og forbliver, med kjærlig Hilsen til Dem og Broder Petersen,

Deres Broder i den evige Pagt

L. Larsen.

Norge.

Christiania, den 15de December 1869.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder!

Da jeg antager, det vil interessere Dem at høre Lidt fra denne Deel af Missionen, tilskriver jeg Dem disse faa Linier.

For faa Dage siden feirede vi denne Greens 16aarige Stiftelsesdag, og der blev ved denne Leilighed holdt flere interessante Foredrag om Grundlæggelsen af Evangeliet her. Mange ere i den forløbne Tid indkomne i Evangeliet og glæde sig deri, og det er mit Haab, at Mange endnu ville slutte Pagt med Herren og blive indlemmede ifølge Forjættelserne. Vore Forsamlinger ere godt besøgte af Fremmede, som ikke før have villet høre Sandheden, og vort Locale er endog overfyldt førend Forsamlingen begynder. Jo mere Præsterne raabe og advare mod at høre „Bedragerne,“ som de kalde os, desto mere ivrige blive Folk efter at lytte til vore Udtalelser.

Med Hensyn til Regnskaberne, da udvise mine Bøger den samme Sum, som af Dem sidst opgiven, og ere vi saaledes paa det Rene dermed. Der er Sandsynlighed for, at vi faae en ny Forsamlingssal heri Christiania, og jeg forventer, at den deels vil blive paa et mere beqvemt Strøg og deels blive smukkere og mere hensigtsmæssig samt billigere, og saaledes vil den, haaber jeg, bidrage sit til at fremme Værket heri Christiania.

Med Hilsen til Dem og Deres Omgivelser forbliver jeg Deres med Agtelse

C. D. Fjeldsted.

Sverrig.

Malmø, den 24de December 1869.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder.

Hjemkommen fra min Tour i 7de District, antager jeg det vil interessere Dem, ligesom jeg anseer det for min Pligt at underrette Dem om de Helliges Tilstand og Værkets Fremgang i denne Deel af Viingaarden.

De Hellige ere i Besiddelse af en god Aand og legemlig Helbred og ere i Almindelighed villige til at komme til Forsamlingerne, og de, som blive opfordrede dertil, ere redebonne til at udtale deres Følelser, ligesom timelige Midler til Værkets Fremme blive ydede beredvilligt, hvorved de Hellige vise deres Tro af deres Gjerninger. I de fleste Districter er Bogbeholdningen betalt. Der er vel Nogle, som ikke ere saa ivrige i deres Pligters Opfyldelse, men som et Hele betragtet er jeg glad ved at kunne sige, at de Hellige tjene Herren.

Der er Enkelte, som altid ere snæverhjertede, naar Talen er om timelige Midler. Saadanne ville indsee deres Taabeligheder engang i Fremtiden, om ikke før, saa maaskee naar Herren vil raabe Omvendelse ved Elementernes Røst. Vi havde nogle meget gode Forsamlinger, besøgte af opmærksomme Tilhørere. Vore Forsamlinger heri Malmø ere i Almindelighed temmelig godt besøgte af vore Venner udenfor Kirken, og vi ere ved Herrens Aand istand til at fremsætte Saliggjørelsens Principer for dem og gjøre Forsamlingerne saa interessante som mulig. De, som ønske at vække Forstyrrelse, blive udenfor. Jeg har det bedste Haab for Herrens Værks Fremgang i denne Deel af Viingaarden, og jeg troer, at her endnu er mange oprigtige Sjæle, som jeg veed ville komme i sin Tid.

Vi have en god Styrke af Missionairer. Her er 9 Districter og en omreisende Ældste i hvert District, ligesom de 6 af dem hver har en Broder af Præstedømmet til at hjælpe dem at varetage Salg af Skrifter og Bøger og holde Forsamlinger. Vi agte snart at beskikke nogle flere unge Mænd til at arbeide i Evangeliets Tjeneste, saa at vi ikke komme til at mangle, om ogsaa nogle af dem skulde faae det Privilegium at emigrere til Foraaret.

Da Julen er forhaanden, vil jeg ønske Dem og de Hellige i Deres Nærhed en munter Juul, og at en tilstrækkelig Deel af Herrens Aand maa være Dem tildeelt, er min hjertelige Bøn.

Broder Walther sender i Forening med mig sin Hilsen til Dem, Brødrene L. Larsen, C. Larsen, Joh. S. Petersen og alle de Hellige.

Deres i Evangeliet hengivne

John Holmberg.

Joseph Smiths Levnetsløb.

September 1841. (Fortsat fra Side 95.)

Torsdag den 30te.

Gjenpart af en Oversigt over Udgifter, foranlediget ved Joseph Smiths Arrest, ifølge en Ordre udstedt af Gouverneur Boggs i Missouri til den fungerende Sheriff for Adams County, som iværksatte samme i Juni 1841.

Nauvoo, d. 30. Septbr. 1841.

Til den fungerende Sheriff i Adams County.

Følgende er en Oversigt over mine Udgifter paa Grund af min Arrest og mine Forhør, medens jeg var under Deres Forvaring, nemlig:

Betalt Proc. Balston, Warren & Co.	250	Dollars.
— Proc. Little, Williams, Walker og Browning	100	—
7 Dage for egen Hest og Vogn	35	—
Udgifter foraarsagede ved Arrestationen	60	—
Tolv Vidner, nemlig: E. Higbee, J. P. Green, A. Lyman, D. Chase, F. Higbee, C. Higbee, R. Cahoon, G. W. Robinson, J. Younger, L. Woodworth, V. Knight og R. B. Thompson hver 4 Dage med Heste og Vogn a 5 Dollars pr. Dag	240	—
	685	Dollars.

Min Herre!

De vil behage at tage saadanne Forholdsregler som ere nødvendige, for at jeg kan komme i Besiddelse af ovennævnte Sum, som efter Retfærdighed tilkommer mig, uden at tale om Skadeserstatning og Opreisning for grundløs Anklage. Jeg skulde have præsenteret Dem denne Oversigt tidligere, men blev forhindret deri ved min Skriver R. B. Thompsons Sygdom og Bortgang.

Med Agtelse
pr. Joseph Smith.
John S. Fullmer.

Fredag den 1ste October 1841.

Blandt de interessante Levninger fra Fortiden, som i denne Tid komme for Lyset findes følgende Dom offentliggjort af „Courier des Etats Unis“:

„Dom, afsagt af Pontius Pilatus, fungerende Gouverneur for Nedre Galilæa, hvoraf det fremgaaer, at Jesus af Nazareth skal lide Døden paa Korset.

I Keiser Tiberius Cæsars 17de Regjeringsaar den 25de Marts i Staden det hellige Jerusalem, Præsterne og Forvaltere af Offere for Guds Folk, Anna og Caiaphas og Gouverneur for Nedre Galilæa, Pontius Pilatus, siddende paa Præsidentskabets Sæde i Prætoriet dømmer Jesus af Nazareth til at døe paa Korset mellem to Tyve. Folkets store og eenstemmige Vidnesbyrd melde: 1) Jesus er en Forfører, 2) han er oprørsk, 3) han er en Fjende af Loven, 4) han kalder sig falskeligen Guds Søn, 5) han kalder sig falskeligen Israels Konge, 6) han gik ind i Templet fulgt af en Mængde, som bare Palmegrene i deres Hænder. Den første Høvedsmand, Quillus Cornelius, befaler, at føre ham til Retterstedet. Enhversomhelst, Fattig eller Riig, forbydes at modsætte sig Jesu Død.

Vidnerne, som undertegnede Jesu Dom, ere følgende: 1) Daniel Robani, 2) Raphael Robani, 3) Capet, en Borger.

Jesus skal gaae ud af Staden Jerusalem ved Struenus Porten."

Ovenstaaende Dom er indgraveret paa en Kobberplade; paa den ene Side er skrevet disse Ord. En lignende Plade er sendt til hver Stamme, den blev fundet i en gammel Vase, da man udgravede den gamle Stad Aquilla i Kongeriget Neapel i Aaret 1820, og blev opdaget af Kunstens Commissairer, som stode i Forbindelse med de franske Armeer. Ved Expeditionen til Neapel blev den fundet indlagt i en Æske af Ibenholt i Chartrems Sacristi. Vasen blev funden i Casertas Capel. Den franske Oversættelse blev udført af Medlemmerne af Kunstcommissionen. Originalen er i det hebraiske Sprog. Chartrems Folk bade inderlig om ikke at tage Pladen fra dem, og deres Bøn blev hørt som Belønning for de Opoffrelser, de havde gjort for Armeen. M. Denon, en Lærd, lod fabrikere en lignende Plade, paa hvilken foranstaaende Dom blev graveret. Ved Salg af hans Samling af Oldsager m. m., blev den kjøbt af Lord Howard for 2,890 Francs. Dens virkelige Interesse og Værdi vil langt overgaae denne Sum.

For nogle Aar siden blev der i Catskill i New York fundet en israelsk Sekel fra vor Frelsers Tid. Paa den ene Side fandtes et Palmeblad, paa den anden en Tegning af Templet og nedenunder paa Hebraisk de Ord: Hellig Jerusalem!

Saadanne Oldsager, hvis Ægthed godtgjøres, have en uudtalelig Hellighed.

George M. Hinkle, som plyndrede mit Huus i Far West, medens jeg var i Fængsel, var paa Reisen ned ad Floden i en aaben Baad. Jeg anlagde Sag imod ham for Districtsretten i Burlington i Iowa, og sendte Elias Smith og George W. Gee for at varetage Sagen, men Hinkle stillede Caution og fik Udsættelse til Foraaret.

Stormfuldt og koldt. Nogle Faa samlede sig, men Conferencen blev ikke paabegyndt.

Jeg fik et Brev fra Benjamin Winchester. Han bad om at blive fritaget for at følge Ældste Snow paa hans Mission til Salem i Massachusetts paa Grund af svagt Helbred og daarlige pecuniaire Omstændigheder, og udtrykkede sin Overbeviisning om, at Ældste J. E. Page havde tilstrækkelige Midler til at have kunnet ledsage Ældste Orson Hyde til Jerusalem.

Lørdag den 2den.

Conferencen samledes i Grove. Præsidentskabet var fraværende, for at lægge Grundstenen til „Nauvoo House". Forsamlingen kaldtes til Orden af Præsident B. Young. De forskjellige Qvorummer bleve organiserede og anviste Pladser efter deres Orden. Brigham Young aabnede Conferencen med Bøn. Joseph Smith blev valgt til at præsidere og Elias Smith og Gustavus Hills til Skrivere. Forsamlingen hævet til Kl. 2 Efterm. Bøn af O. Pratt. Eftermiddag Kl. 2, aabnede Præsident Joseph Smith med Bøn. Sangchoret afsang Psalmen Nr. 18. Præsidenten oplæste et Brev fra O. Hyde, dateret Regensburg den 17de Juli 1841, som gav en Skildring af hans Reise og Fremgangen i hans Mission, hvortil der blev lyttet med megen Interesse. Conferencen tilkjendegav sit Bifald for den Aand, hvori Brevet var skrevet. Præsidenten gjorde nogle Bemærkninger om Vinterens Strenghed og de Helliges ufordeelagtige Stilling med Hensyn til et Sted til Gudsdyrkelse, samt til Beboelse for Brødrene. Anmodede Conferencen om at vælge en Skriver istedetfor afdøde R. B. Thompson. James Sloan blev foreslaaet og valgt. Ældste Lyman Wight foreslog Biskop George Miller til Præsi-

dent for Overpræsternes Qvorum istedetfor afdøde Don Carlos Smith. Vedtaget.

Præsident B. Young præsenterede Forretningen, som blev paabegyndt ved den nylig afholdte Extraconference den 16de August med Hensyn til at beskikke passende og trofaste Mænd til de forskjellige vigtige Poster i dette og andre Lande.

Ældste Lyman Wight talte om Vigtigheden af Orden, eenslydende Instruxer og Eenhed i Bestræbelserne for at udsprede Rigets Værk.

Præsident Joseph Smith forklarede nogle Lærdomme og anførte 1ste Corinther Brevs 12te Capitels 28de Vers, og viste Ordens Principet og Eenheden i Præstedømmets Embeder.

Patriarchen Hyrum Smith gjorde nogle Bemærkninger, hvori han dadlede nogle Ældster, som havde modarbeidet Præsidentskabets Bestræbelser for at samle de Hellige, og havde lokket dem til at standse paa Steder, som ikke vare bestemte til Indsamling. Han henviste især deleshed til Ældste Almon W. Babbitt af Kirtlands Opførsel.

Ældsterne Lyman Wight og Henry W. Miller afgave det Vidnesbyrd, at de havde bereist Steder, hvor Ældste Babbitt havde været efter at være vendt tilbage fra Besøget i Nauvoo og lært Lærdomme imod Guds Aabenbaringer til Skade for Kirkens Interesser.

Foreslaaet og vedtaget, at Ældste Almon W. Babbitt bliver afsat indtil han giver Opreisning.

Choret sang Psalmen Nr. 124. Bøn af Ældste Geo. A. Smith. Udsat til imorgen Kl. 9.

(Fortsættes.)

Indhold.

	Side.		Side
Om Fleerkoneriet i de Forenede Stater	97.	Correspondance	107.
Redaktionens Bemærkninger	105.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	110.
Lidt mere fra Geo. F. Train . . .	106.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.